

Tp.HCM, ngày tháng năm 2023

KẾ HOẠCH

Về việc tổ chức buổi chuyên đề

CHÀO MỪNG NGÀY 20/11 – CON ĐÒ BIẾT ƠN

- Thực hiện nhiệm vụ năm học 2022 – 2023 Trường TiH TÔ HIẾN THÀNH – QUẬN 10.
- Thực hiện mục tiêu phát huy giá trị chương trình giáo dục Kỹ năng sống rộng rãi trong các em học sinh.
- Công Ty Cổ Phần Giáo Dục Kỹ Năng Ngôi Sao phối hợp Trường TiH TÔ HIẾN THÀNH xây dựng kế hoạch tổ chức buổi chuyên đề “*Chào mừng ngày 20/11 – Con đò biết ơn*” theo nội dung như sau:

I. MỤC ĐÍCH, YÊU CẦU:

1.1. Mục đích:

a) *Về kiến thức:*

- Hiểu được ý nghĩa của ngày Nhà giáo Việt Nam.
- Hiểu được sự quan tâm, tình cảm và công lao của các thầy cô giáo.

b) *Về kỹ năng:*

- Thể hiện tình yêu thương, tôn trọng là sự biết ơn đối với các thầy giáo, cô giáo.

c) *Về thái độ:*

- Hình thành sự yêu thương và kính trọng đối với các thầy cô giáo.

1.2. Yêu cầu:

a) *Về phía nhà trường:*

- Tạo điều kiện hỗ trợ về sân bãi.
- Hỗ trợ thông tin thời gian, địa điểm, nhóm lớp học sinh tham gia.

b) *Về phía Hoạt náo viên:*

- Công ty chủ động tích cực trong công tác triển khai kế hoạch, phân công cụ thể người phụ trách các nội dung hoạt động để đạt hiệu quả cao.
- Báo cáo viên chuẩn bị chu đáo và thực hiện hiệu quả theo đúng kế hoạch.

II. NỘI DUNG CỤ THỂ:

2.1. Hình thức tổ chức:

- Tổ chức cho học sinh khối tiểu học.
- Tổ chức dưới hình thức chuyên đề dưới sân trường cho các em học sinh.

2.2. Thời gian- địa điểm tổ chức:

- Thời gian tổ chức: Sáng 07h15 – 08h00 thứ 2 ngày 13/10/2023.
- Địa điểm tổ chức: Sân trường Tiểu học Trường TiH TÔ HIẾN THÀNH – Quận 10

2.3. Phân công thực hiện:

- Báo cáo viên: Cô Nguyễn Thị Thanh Trúc.
- Tham gia tư vấn và góp ý xây dựng nội dung buổi Chuyên đề: Cô Nguyễn Thị Thanh Ly – Quản lý bộ phận Kỹ Năng Sống Tiểu học Khu vực Bình Thạnh Phòng đào tạo Công Ty Cổ Phần Giáo Dục Kỹ Năng Ngôi Sao.
- Chịu trách nhiệm điều phối chung chuyên đề: Cô Nguyễn Thị Thanh Ly – Quản lý bộ phận Kỹ Năng Sống Tiểu học Khu vực Bình Thạnh

3. KẾ HOẠCH CHI TIẾT:

HOẠT ĐỘNG	TIẾN HÀNH	KIẾN THỨC TRUYỀN ĐẠT
Khởi động GIAI ĐIỆU BIẾT ƠN (10 phút)	- BCV giới thiệu bản thân. - BCV triển khai trò chơi “Giai điệu biết ơn”. (Phụ lục 01) ❖ Luật chơi: - HS sẽ có thời gian 10s nghe giai điệu và đoán tên bài hát (Có tất cả 05 bài hát.) - HS sẽ giành quyền trả lời bằng cách giơ tay. - Với mỗi câu trả lời đúng học sinh sẽ được nhận được phần quà. Sai sẽ	1. Ý nghĩa ngày Nhà giáo Việt Nam: - Ngày Nhà giáo Việt Nam là ngày lễ nhằm tri ân những nhà giáo, những tấm gương hoạt động giáo dục có đóng góp cho ngành giáo dục Việt Nam. - Ngày 20/11 từ lâu được xem là ngày tôn sư trọng đạo nhằm tôn vinh các thầy giáo, cô giáo và những người làm nghề giáo dục. Vào ngày này, cả xã hội và các

	nhường quyền trả lời cho các bạn còn lại. - Mỗi câu hỏi học sinh sẽ có tối đa 2 lần giành quyền trả lời. Nếu sau 2 lần không ai đưa ra được đáp án đúng, BCV sẽ đưa ra đáp án. - BCV tổng kết trò chơi và rút ra ý nghĩa của hoạt động	thể hệ học trò thể hiện sự tri ân với “những người đưa đò thầm lặng”.
KỂ CHUYỆN (10 PHÚT)	- BCV kể chuyện “Đứa học sinh không dạy nổi” - BCV đặt câu hỏi phát vấn học sinh: + Trước khi học lớp của thầy Tiến, Long được mệnh danh là gì ? + Long đã thực hiện những trò phá phách, nghịch ngợm nào trong lớp? + Thầy Tiến đã có phản ứng như thế nào khi Long làm điều ấy. + Khi thầy Tiến bị tai nạn Long cảm thấy như thế nào và Long đã làm gì trong tình huống ấy? + Sau khi thầy Tiến đi dạy lại, Long đã thay đổi như thế nào? - BCV nêu ý nghĩa của câu chuyện từ đó dẫn dắt về sự kiên nhẫn, bao dung, tình yêu thương và sự hết lòng dạy dỗ của thầy/ cô dành cho HS.	2. Công ơn của thầy/ cô: Thầy/ cô là những người truyền đạt, giảng dạy kiến thức cho các em; dạy chúng ta những điều hay lẽ phải và nâng đỡ hỗ trợ chúng ta trên chặng đường học tập cũng như cuộc sống. Phía sau thành công trên bước đường đời của các em, luôn có dấu chân, sự giúp đỡ, dạy bảo ân cần của thầy cô.
BÀN TAY NÂNG ĐỖ	- BCV tổ chức trò chơi “Bàn tay nâng	

(10 phút)	đỡ”. - Luật chơi: + BCV mời 01 học sinh lên tham gia trò chơi. Học sinh sẽ tham gia 02 lượt chơi. + Lượt 01: Học sinh sẽ được bịt mắt và vượt qua các chướng ngại vật trong thời gian 15 (s). + Lượt 02: Học sinh sẽ mời GVCN cùng lên tham gia trò chơi. Lần này GVCN sẽ dắt tay và hướng dẫn học sinh vượt qua thử thách. - Sau khi tham gia trò chơi, BCV đặt câu hỏi phát vấn cho học sinh: + Ở lượt đầu em có thể vượt qua được thử thách hay không? Vì sao? + Vì sao ở lượt thứ 2 em lại hoàn thành được thử thách. - BCV tổng kết trò chơi và rút ra ý nghĩa của hoạt động.	
TRI ÂN THẦY/ CÔ (05 phút)	- BCV mời lớp trưởng của các lớp sẽ lên tặng hoa cho các giáo viên chủ nhiệm và gửi lời tri ân và lời hứa của cả lớp đến thầy/ cô.	3. Những biểu hiện của lòng biết ơn đối với thầy, cô giáo: - Chăm ngoan, vâng lời, lễ phép thầy cô. - Kính trọng, yêu thương thầy giáo, cô giáo. Luôn có thái độ, hành động đúng đắn với thầy cô. - Có trân trọng những người thầy cô đã từng dạy mình. - Tự có ý thức học tập, rèn luyện thật tốt, không để phụ công dạy dỗ của thầy cô.

Trên đây là kế hoạch tổ chuyên đề cho học sinh toàn trường năm học 2023 – 2024 kính gửi đến Ban giám hiệu trường Tiểu học TÔ HIẾN THÀNH – QUẬN 10 để xem xét, góp ý và triển khai thực hiện. Kính mong Nhà trường cùng quý thầy/cô phối hợp, hỗ trợ, đảm bảo công tác tổ chức thuận lợi, hiệu quả như mục tiêu đã đặt ra.

Trân trọng ./.

GIÁM ĐỐC ĐIỀU HÀNH

PHẠM THỊ TRÚC PHƯƠNG

PHỤ LỤC

Phụ lục 01: Bài hát hoạt động “Giai điệu biết ơn”

1. Bụi phấn.
2. Bài học đầu tiên
3. Người thầy năm xưa
4. Cô ơi
5. Lá thư gửi thầy
6. Người gieo mầm xanh

Phụ lục 02: Câu chuyện “Đứa học sinh không dạy nổi”

ĐỨA HỌC SINH KHÔNG DẠY NỔI

Tôi là Phong - một học sinh... không dạy nổi. Tất cả các thầy cô giáo đã dạy tôi đều nhận xét như vậy với ba mẹ tôi. Chưa có lớp học nào chịu thu nhận tôi quá một tháng. Mẹ tôi khóc. Bố thở dài: thằng này vậy là coi như xong...

Chuyển qua trường mới, tôi sẽ xếp em vào lớp thầy Tiến. Thầy dạy lớp tập hợp toàn học sinh cá biệt của trường. Ngày đầu tiên vào lớp, bố đích thân dẫn tôi đến “trao tận tay thầy”. Tôi lén quan sát “đối thủ” của mình. Thầy gầy gò, mang cặp kính gọng đen nặng trĩu, mắt nhướn lên nhìn sát mặt tôi “A, con trai, để xem thầy làm được gì cho con không, khá đây”. Thầy xếp tôi ngồi với một con nhóc tóc tém mặt mũi lạnh lẽ. Nó khế hích vào vai tôi giành chỗ ngồi rộng hơn. Tôi đành chịu vậy, chưa bao giờ tôi đánh con gái cả. Thầy thắng tôi 1-0 rồi.

Không để bản thân chịu thua, tôi bắt đầu tìm đến những trò chơi khác để chọc tức thầy. Như việc tôi bẻ hết lá của những chậu cây mà thầy trồng trong lớp, tưởng chừng như những cành cây yêu quý mà thầy chăm bón từng chút đó bị tổn hại sẽ chọc tức được thầy, nhưng vẫn về điềm tỉnh ấy, thầy khế nhắc tôi và yêu cầu tôi trồng lại cây cùng với ông. Cuối cùng, tôi dù không muốn nhưng vẫn phải hợp tác cùng thầy để trồng lại những cành cây đáng ghét đó.

Chưa chịu dừng lại vì lần trước chưa chọc tức được thầy mà bản thân còn bị thầy bắt ép, tôi lại có một trò mới. Tôi trở thành một họa sĩ chuyên vẽ tranh trừu tượng, đối với tôi tất cả mặt phẳng trong lớp đều là giấy vẽ cả, tôi bắt đầu nguệch ngoạc, tô vẽ ra khắp góc tường

ngay cạnh chỗ tôi ngồi, mặc cho các bạn trong lớp nhắc nhở, can ngăn nhưng tôi vẫn làm lơ, vì mục đích cuối cùng của tôi vẫn là sự tức giận của thầy mà. Và rồi thầy cũng biết, thầy nhìn thấy những nét vẽ của tôi, những đường vẽ vô nghĩa, chỉ chút màu sắc. Ấy vậy mà thầy vẫn không tỏ ra chút gì là tức giận, vẫn vẻ mặt đó, điềm nhiên đến lạ thường, thầy nói:

“Cuối tuần này, lớp ta sẽ có một buổi trang trí lại lớp học, thầy và các bạn sẽ trang trí lại tường và các góc học tập nhé!”

Vậy là những nét vẽ vô nghĩa của tôi được hô biến thành các bức tranh đẹp thông qua việc trang trí lại lớp học, thầy không những không la mắng mà còn chỉ tôi vẽ lại sao cho đẹp. Thật khó hiểu và khó ưa được người đàn ông này.

Tôi bắt đầu thấy chán nản những trò phá phách của mình vì không thể làm “pho tượng” ấy tức giận. Cho đến một buổi chiều nọ, một buổi chiều đầy nắng, lớp tôi được về sớm vì không còn tiết, một ý định chợt hiện lên trong đầu khi tôi nhìn thấy chiếc xe đạp cũ của thầy ngoài bãi. Tôi đã quyết định phá phách một tí với chiếc xe ấy. Tôi tặng cho chiếc lốp xe của thầy Tiến một vài lỗ thủng từ chiếc compa của tôi, tôi thậm tự đắc và xem đó như một chiến công đầy hiển hách. Xong việc, tôi chuồn khỏi “hiện trường” và chạy về nhà như chưa từng có chuyện gì xảy ra và trong đầu tôi suy nghĩ rằng “Hôm nay thầy sẽ phải cực nhọc dắt chiếc xe đạp ấy về nhà”

Cho đến sáng hôm sau, tôi vẫn đến trường như bao ngày, trên đường đi tôi thầm nghĩ: “Không biết hôm nay, vẻ mặt tức giận của thầy sẽ trông như thế nào nhỉ?”. Nhưng thật bất ngờ, người vào lớp hôm nay là cô Trinh, không có thầy Tiến nào ở đây cả. Cô Trinh thông báo với lớp tôi rằng kể từ hôm nay cô sẽ thay thầy Tiến đảm nhận lớp tôi.

“Yes, thầy đó bỏ cuộc rồi!”, tôi thầm nghĩ. Cô Trinh nói thêm: “Vì hôm qua thầy Tiến đã bất ngờ gặp tai nạn giao thông trên đường về nhà, nên thầy phải cần thời gian dài để bình phục”. Các bạn không thấy được tôi lúc đó đâu, vừa nghe dứt câu nói, tay chân tôi bắt đầu run rẩy, mồ hôi cứ thế đổ ra, nếu lúc này có ai hỏi gì tôi thì chắc tôi cũng không thể nào mở nổi miệng, tôi như vừa giác ngộ ra một chân lý gì đó trong đời. Tôi đã hại thầy Tiến, chính tôi là người đã gián tiếp làm cho thầy Tiến bị tai nạn. Một đứa trẻ lì lợm đã bắt đầu biết sợ, nước mắt trực trào trong mí nhưng không tuông, suốt cả ngày học hôm đó, tôi như

người mất hồn và chỉ muốn về nhà thú tội với mẹ những gì mình đã làm.

Trống trường vừa đánh kết thúc tiết học, tôi chạy thật nhanh về nhà trong sự ngỡ ngàng và khó hiểu của đám bạn. Vừa đến cửa nhà, nhìn thấy mẹ, tôi đã khóc mưa và kể lại mọi chuyện. Mẹ tức lắm nhưng không đánh tôi, chỉ mắng vài câu rồi vội gọi điện thoại cho ai đó. Chính là thầy Tiến, mẹ gọi hỏi thăm tình hình sức khỏe của thầy và xin địa chỉ nhà để đến thăm và nói có một người muốn gặp và nói chuyện với thầy. Tôi chợt nhận ra ngày thú tội của mình đã đến, tôi biết đó là việc phải làm nhưng tôi rất sợ và không dám đối mặt với nó. Và rồi mẹ cũng chở tôi đến nhà thầy, con đường hôm nay với tôi sao mà dài quá, trên suốt đoạn đường ngoài sự im bất đáng sợ của mẹ thì còn có tiếng thút thít khóc vì hối lỗi của tôi. Đến nhà thầy, tôi nhìn thấy thầy với nhiều vết trầy xước ở tay, chân và cả mặt, đặc biệt nhất là cánh tay bị gãy phải bó bột của thầy, hình ảnh càng khiến cảm thấy mình có lỗi đến nhường nào. Thầy vẫn thế, vẫn cười nói và ân cần mời mẹ con tôi vào nhà, mẹ tôi hỏi thăm thầy một lúc, hiểu được tính tôi có người nhà sẽ ngại nên mẹ đã lánh đi chỗ khác với lý do đi mua một ít đồ sau đó sẽ quay lại đón tôi. Quả thật khi chỉ còn thầy và tôi ở đó, tôi mới dám thú thật với thầy. Tôi đã suy nghĩ trước trong đầu những viễn cảnh thầy sẽ tức giận và mắng tôi ra sao, nhưng điều đó đã không xảy ra, thầy nghe tôi kể và nhận lỗi xong, thầy lặng đi một chút rồi nói: “Ai cũng phải có những lỗi lầm trong đời, quan trọng là mình đứng dậy đối mặt với nó và quyết tâm sửa sai hay không thôi!” thầy vừa nói vừa cười nhẹ nhàng. Nghe dứt câu, những lo lắng trong tôi gần như biến mất, tôi bất ngờ đáp:

“Dạ, thật không thầy, thầy tha thứ cho em hả thầy?”

“Thật, nhưng phải hứa với thầy một điều” – Thầy đáp.

“Dạ... Là gì vậy thưa thầy?” – Tôi lúng túng hỏi tiếp.

“Đó là em phải hứa không được lặp lại những hành động phá phách như thế này và thay vào đó là chăm chỉ học tập. Thầy biết em là đứa trẻ ngoan, lại còn rất thông minh, chỉ là em chưa tìm thấy được niềm vui trong việc học. Nếu em muốn, mỗi tối sang nhà học cùng thầy, thầy sẽ giúp em!” – Thầy nói dứt câu, miệng cười vui vẻ.

Lần đầu tiên tôi được người lớn khen ngoan, tôi liền đồng ý một phần vì muốn thầy vui, một phần vì những lỗi lầm mình đã gây ra và tự thâm hứa từ nay mình sẽ ngoan hơn, cố gắng hơn vì thầy và bố mẹ.

Một thời gian sau, thầy cũng đã khỏi bệnh, đi dạy lại bình thường. Tôi thì như biến thành người khác, điềm đạm hơn, hòa đồng hơn và chăm chỉ hơn. Nhờ có thầy mà kết quả của tôi trong học kì đó vượt ngoài sức tưởng tượng của tôi, lẫn bố mẹ. Lần đầu tiên cầm tờ giấy khen của tôi trên tay, mẹ tôi đã khóc, khóc to hơn lúc tôi bị đuổi học. Ba tôi thì chẳng nói gì, chỉ gật gù cười.

Năm học qua đi nhanh chóng. Ngày khai trường, tôi tìm mãi vẫn không thấy thầy đâu. Linh tính điều không hay, tôi bỏ cả buổi lễ chạy đến nhà thầy. Căn nhà trống hoác. Bác hàng xóm nghe chó sủa ran chạy sang xem xét. “Cậu là Phong hử?”. “Dạ”. “Thầy Tiến gửi cái này cho cậu. Thầy ấy bảo chuyển vào Nam ở với con trai”. Tôi vội vàng mở ra, bức thư rất ngắn. “Thầy mong em cố gắng học thật tốt. Em luôn là học trò ngoan của thầy”.

Mười năm qua đi, tôi mới hiểu hết những gì thầy muốn nhắn. Có những điều không hay nhưng không thể thay đổi bằng sự giận dữ. Tình yêu thương và sự sáng tạo mới là thứ giúp bạn thay đổi mình, thay đổi mọi người. Cảm ơn thầy với phương pháp dạy đặc biệt đã giúp em trưởng thành. Cảm ơn Thầy của em!